

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. C. H.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-47495-3/ČJ-2024-930310-V248 a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-47495-4/ČJ-2024-930310-V248,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou v řízení u zdejšího soudu původně samostatně vedeném pod sp. zn. 16 A 14/2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo

zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-393727-36/ČJ-2022-000022-SV ze dne 15. 7. 2024, kterým mu bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo žalovaným v plném znění potvrzeno.

2. Dále se žalobce podanou žalobou v řízení u zdejšího soudu původně samostatně vedeném pod sp. zn. 16 A 54/2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-47495-4/ČJ-2024-930310-V248, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 15. 7. 2024, č. j. KRPA-393727-37/ČJ-2022-000022-SV, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.
3. Usnesením ze dne 9. 4. 2025 zdejší soud obě řízení spojil pod sp. zn. 16 A 14/2025.
4. Žalobce namítl, že nebyl zjištěn skutečný stav věci dle zásady podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Správní orgány musí zjišťovat všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch. Žalobce má za to, že v jeho věci správní orgán našel pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Dále žalobce namítl, že správní orgán porušil § 36 odst. 3 správního řádu, v odůvodnění se dostatečně nevypořádal s vyjádřením k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále dle žalobce došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Přijaté řešení v podobě uložení správního vyhoštění v délce 3 let neodpovídá okolnostem případu, je nepřiměřeně přísné a vybočuje z rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně. Správní orgán nesprávně posoudil přiměřenost rozhodnutí, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se domnívá, že toto rozhodnutí je dále nepřiměřené vzhledem k relativně krátké době jeho neoprávněného pobytu na území České republiky, kdy se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu svou situaci vyřešit, dále s ohledem na jeho dosavadní dlouhodobý pobyt na území České republiky a s přihlédnutím k jeho osobním poměrům. Délka správního vyhoštění nebyla přesvědčivě odůvodněna, správní orgán pouze konstatoval, že je dostatečná a ve spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán však nevysvětlil, proč dospěl právě k době 3 let a z jakých důvodů nepostačuje mírnější opatření.
5. Žalobce uvedl, že na území pobývá nepřetržitě již od roku 1995, žije ve společné domácnosti se svou partnerkou, která pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce má na území své děti - nar. X a X, oba státní příslušnost ČR, o které se staral, když byly nezletilé a se kterými v současnosti udržuje pravidelný styk. Na území žije též bratr žalobce. Žalobce namítl, že odvolací orgán bagatelizoval jeho rodinné vazby na území s odkazem na jeho trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen a vykonával trest odnětí svobody, čímž dle názoru správního orgánu byly rodinné vazby žalobce k dětem oslabeny. S tímto žalobce nesouhlasí. Trest již vykonal, správní orgán by mu neměl nadále trestnou činnost dávat k tíži. Závěr správního orgánu, že žalobce opakovaně úmyslně porušoval právní předpisy, nebyl prokázán. Žalobce dále namítl, že v jeho případě nebyla naplněna skutková podstata pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na jeho postavení rodinného příslušníka občanů EU mu správní orgán vůbec neměl uložit správní vyhoštění. Žalobce dále sdělil, že na území České republiky pobývá již

dlouhou dobu a má zde veškeré rodinné zázemí. Ve Vietnamu naopak nemá již skoro žádné vazby. Některé závěry odvolacího správního orgánu jsou pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Žalovaný nesprávně dovodil z využití práva jednat v řízení v mateřském jazyce nedostatečnou znalost českého jazyka žalobce a nízkou míru integrace do společnosti. Závěry, že nebude mít problém se ve Vietnamu po 30 letech pobytu v ČR adaptovat, jsou pouhou domněnkou. Obdobně je tomu ohledně závěru o účelovém obcházení zákona tím, že žalobce se v případě nelegálního pobytu na území dostaví dobrovolně na pracoviště cizinecké policie. Žalobce má dále za to, že v jeho prospěch svědčí například délka dosavadního pobytu na území, jeho rodinné a soukromé vazby, jakož i dobrovolné dostavení se na pracoviště cizinecké policie. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i o okolnostech a důvodech jeho nelegálního pobytu.

6. Příklad lze řešit alternativní cestou, jako je např. vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Doba zákazu vstupu byla dle žalobce stanovena nepřiměřeně dlouhá. Žalobce dále sdělil, že nesouhlasí se závazným stanoviskem ministerstva vnitra o možnosti vycestování do domovské země, dle jeho názoru není dostatečně individualizované. Správní orgán I. stupně porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když se nevypořádal s vyjádřením k podkladům a neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval. Žalobce navrhoval, aby správní orgán z důvodu řádného zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedl výslech svědka –bývalé partnerky, a to za účelem ověření rodinných vazeb. O výslech této svědkyně se ostatně již sám správní orgán pokoušel v rámci dožádání, když ovšem dožádaný útvar výslech neprovedl z důvodu místní nepřislušnosti, a správní orgán se o něj dále nepokoušel. Dále žalobce navrhoval výslech syna a dcery. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl v plánu některé z navrhovaných svědků vyslechnout, požadované výslechy by dle žalobce nebyly nadbytečné. Rozhodnutí je dle žalobce nezákonné, neboť správní orgán I. stupně nepřibral jeho děti jako účastníky řízení a odvolací správní orgán shledal tuto námitku nedůvodnou s tím, že děti na něm nejsou závislé, bydlí v Brně a žalobce navštěvují 4 krát do roka. Přítelkyně přibrána byla. V obdobných případech přitom správní orgán přibral jako účastníka řízení i zletilé děti cizince, s nímž se vedlo řízení o správním vyhoštění. V případě žalobcova vyhoštění by se často osobně vídat s dětmi nemohl. Online komunikaci nelze považovat za rovnocennou. V době výkonu trestu mohly žalobce děti navštěvovat určitě častěji než v případě vycestování do Vietnamu. Žalobce namítl, že stanovená lhůta k vycestování v délce 20 dnů je nepřiměřeně krátká a neodpovídá okolnostem případu, zejména délce dosavadního legálního pobytu a jeho rodinnému zázemí na území. Vzhledem k uvedené argumentaci žalobce nesouhlasil ani s uloženou povinností nahradit náklady řízení, proti které podal svou druhou žalobu.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí obou žalob.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Dle úředního záznamu ze dne 9. 12. 2022 se žalobce v tento den dostavil v doprovodu svého právního zástupce ke správnímu orgánu za účelem řešení pobytu. Prokázal se cestovním pasem Vietnamu. Nebylo nalezeno žádné povolení k pobytu.

10. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 1. 9. 2021 o uložení povinnosti opustit území členských států EU vydané žalobci a rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Následně byla stejná povinnost žalobci uložena dne 17. 4. 2022.
12. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 7. 2022, kterým byla žalobci opět uložena povinnost opustit území.
13. Dále je součástí správního spisu opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob a opis z evidence přestupků, stav obou ke dni 3. 5. 2024.
14. Při výslechu dne 9. 12. 2022 žalobce uvedl, že je zdravý. Nemá pod vlivem žádných látek. Na území schengenského prostoru naposledy přicestoval v roce 1995, od té doby je zde pořád. Ví, že zde pobýval neoprávněně, proto se dostavil s právním zástupcem věc řešit. Poprvé přišel již 5. 12. 2022, ale v budově správního orgánu byla havárie vody, tak nic nevyřešil. Bydlí v Praze se svou přítelkyní, na adrese X, bydlí zde již tři roky. K dotazu, jak získává finanční prostředky, se odmítl vyjádřit. V ČR má přítelkyni a dále zde žije jeho bývalá družka, se kterou má dvě děti. Děti vidá čtyřikrát do roka, finančně mu pomáhají. Dále v ČR též žije žalobcův bratr. S občanem EU společnou domácnost nesdílí. O azyl žádal, ale neúspěšně. Majetkové vazby zde nemá. Trestnou činnost nepáchal. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Do Vietnamu odjet nechce, je zde již dlouho a má zde rodinu. Nic mu ale v případě návratu nehrozí, peníze na vycestování má, stejně tak i na úhradu nákladů správního řízení. Ve Vietnamu se nemá kam vrátit, rodiče již nežijí.
15. Dále je součástí správního spisu žádost správního orgánu ze dne 18. 1. 2023 o provedení pobytové kontroly na adrese žalobce v Praze a též žádost o provedení výslechu svědkyně – bývalé družky žalobce, kterou správní orgán I. st. zaslal Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje.
16. K těmto žádostem se vztahuje následný úřední záznam Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 27. 1. 2023, kterým bylo správnímu orgánu I. st. sděleno, že bývala družka žalobce se již nenachází na adrese v Brně, nyní je tam bazar. Nepodařilo se ji ani jinak zkontaktovat. Bylo pouze zjištěno, kdo je jejím nynějším manželem, přičemž ten měl bydliště v Ostravě. Dále byla dle sdělení ze dne 2. 2. 2023 dne 26. 1. 2023 provedena pobytová kontrola na adrese pobytu žalobce v X, kde se sice na této adrese v době kontroly on ani jeho družka nenacházeli, ale pobyt obou potvrdil soused. Následně byly provedeny opakované kontroly, které pobyt na dané adrese potvrdily.
17. Dne 3. 5. 2024 byl proveden výslech družky žalobce. Uvedla, že je rozvedená, trvale bydlí na adrese X. S žalobcem jsou druh a družka, znají se již více než 10 let, žijí spolu 4 roky. Žijí ve společné domácnosti, děti spolu nemají, každý má ale děti z předchozího vztahu. Žijí v podnájmu u kamaráda žalobce, pronajímají si jeden pokoj, vše platí žalobcovy děti žijící v Brně. Ví, že žalobce nemá povolení k pobytu, ale neví, jak má v plánu tuto situaci řešit. Ví pouze, že má advokáta. Chtěla by zde nadále žít s žalobcem. Práci nemá, občas vypomáhá v nehtovém studiu. Žalobce nepracuje, protože nemá žádné pobytové oprávnění. Občas ale pomáhá krajanům v rámci brigády. Oba se podílí na nákladech na nákupy, žalobce také získává peníze od svých dětí. Žalobce je svobodný, má dvě děti s předchozí partnerkou. Děti je navštěvují 1 – 2 měsíčně. Žalobce s družkou jezdí zase za nimi do Brna. Žalobce zde má dále ještě bratra a sestru. Ve Vietnamu má ještě dvě sestry a otce. Matka již zemřela. Majetek

žalobce ve Vietnamu žádný nemá. Nebyl tam od roku 1995, je pouze s rodinou v telefonickém kontaktu. Chtěli by se vzít a žít zde. Žádné nebezpečí žalobci ve Vietnamu nehrozí, ale těžko by se tam po tak dlouhé době adaptoval. Přítel je zdrav.

18. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS57262 ze dne 9. 5. 2024 o tom, že vycestování žalobce do země původu je možné.
19. Dne 15. 7. 2024 bylo správním orgánem I. st. vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-393727-36/ČJ-2022-000022-SV, kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo žalovaným v plném znění potvrzeno.
20. Dne 15. 7. 2024 bylo správním orgánem I. st. vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-393727-37/ČJ-2022-000022-SV, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč. Také toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno.
21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, 9, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
24. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
25. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
26. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud důvodnou neshledal. Byly zohledněny všechny relevantní zjištěné i žalobcem a jeho družkou sdělené skutkové okolnosti, žalobci bylo umožněno během výsledku uvést všechny informace, které považoval za podstatné. Byly řádně zhodnoceny okolnosti případu. Žalobce pak ani v rámci své námitky neupozornil na žádné konkrétní pochybení, kterého se správní orgány měly

dopustit, nezmínil žádnou skutečnost, která by měla být opomenuta, pouze obecně uvedl, že dle jeho názoru správní orgány zohlednily pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch, nicméně ani toto pochybení soud neshledal, stejně jako namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to ani co se týče zvoleného opatření a jeho délky, ani pokud jde o dopad rozhodnutí do soukromých a rodinných vazeb žalobce.

27. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu 3 let, což soud nevnímá jako nikterak nepřiměřené řešení s ohledem na okolnosti případu. Soud pouze poznamenává, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odchylně vymezil státy, vůči kterým byl žalobci stanoven tříletý zákaz vstupu, kdy správní orgán I. st. žalobci uložil správní vyhoštění a zákaz vstupu ve vztahu k členským státům EU, zatímco žalovaný uvedl, že tento zákaz se vztahuje rovněž na další smluvní státy dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9) zákona o pobytu cizinců.
28. Uložení správního vyhoštění soud bez neshledal nikterak nepřiměřeným, kdy, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech krátkých neoprávněných pobytů, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (těž z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“* Uložení správního vyhoštění žalobci se jeví v tomto kontextu adekvátní, kdy šlo o opakované nedodržení uložené povinnosti.
29. Správní orgán I. st. ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce naplnil § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím, že opakovaně pobýval na území ČR bez platného pobytové oprávnění a dále tím, že zde páchal trestnou činnost. Poprvé zde neoprávněně pobýval poté, co nevycestoval v době výjezdního příkazu ze dne 2. 8. 2021 s dobou platnosti do 31. 8. 2021, který byl vydán po skončení azylového řízení. Podruhé pak zde neoprávněně pobýval poté, co nevycestoval ani v době platnosti druhého výjezdního příkazu (platný do 18. 3. 2022), který byl vydán po uložení povinnosti opustit území. Dále zde neoprávněně pobýval poté, co mu byl opět vydán výjezdní příkaz platný do 30. 11. 2022, vydán byl opět po uložení povinnosti opustit území. Dále správní orgán I. st. mj. podotkl, že žalobci bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území vydáno dne 1. 9. 2021, přičemž toto nabylo právní moci dne 7. 2. 2021 a žalobce měl území opustit do 40 dnů. S žalobcem bylo dále vedeno řízení o správním vyhoštění, které však vedlo k výsledku, kdy žalobci byla opět uložena povinnost vycestovat, a to opět do 40 dnů. Žalobce opakovaně nevycestoval a dne 9. 12. 2022 se dostavil řešit svůj pobyt.

30. Správní orgán I. st. dále poukázal na zjištěnou žalobcem páchanou trestnou činnost, kdy konkrétně zmínil, že žalobce byl odsouzen X rozsudkem ze dne X, a to za trestný čin dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, tj. maření výkonu úředního rozhodnutí, za což mu byl uložen trest zákaz řízení motorových vozidel na 18 měsíců. Následně byl žalobce odsouzen X, a to rozsudkem X s návazností na rozsudek X. Žalobce byl nepodmíněně odsouzen na 9 let za trestný čin dle § 283 odst. 1, § 283 odst. 2 písm. a), § 283 odst. 3 písm. b), c), § 205 odst. 4 písm. a), c) trestního zákoníku. Dne 26. 11. 2018 byl podmíněně propuštěn se zkušební dobou do 26. 11. 2024. Žalovaný doplnil, že na první uvedený trestný čin žalobce se vztahovala následná amnestie.
31. Co se týče délky správního vyhoštění, byla žalobci uložena na 3 roky, tj. ve středu možné hranice. Správní orgán I. st. k tomu uvedl, že přihlédl zejména k závažnosti vědomě páchaného protiprávního jednání žalobce, kdy se dopouštěl opakovaného neoprávněného pobytu na území ČR a rovněž maření výkonu úředního rozhodnutí. Sám se sice dostavuje ke správnímu orgánu a dožaduje se uložení povinnosti vycestovat, tu ale nedodržuje. Dle správního orgánu by tak žalobce patrně neučinil ani nyní, kdy se dle správního orgánu žalobce snaží pouze účelově prodlužovat zdejší pobyt. Správní orgán I. st. zohlednil také žalobcem páchanou trestnou činnost. Té se dopouštěl na území, přičemž byl pravomocně odsouzen k 9 letům odnětí svobody. Byl sice podmíněně propuštěn, ale stále je ve zkušební době. Správní orgán I. st. pak také uvedl, že zohlednil i to, že se žalobce dostavil k němu sám a také s ním spolupracoval. Bylo však přihlédnuto rovněž k tomu, že k legalizaci pobytu nečinil žádné kroky.
32. Žalovaný závěry správního orgánu I. st. potvrdil.
33. Soud konstatuje, že vzhledem k uvedenému je patrné, že byly zjištěny a zohledněny i skutečnosti svědčící žalobcův prospěch, nicméně ve výsledku vedly zjištěné skutečnosti k závěru o uložení správního vyhoštění v délce 3 let. Správní orgány nijak nepopřely, naopak zohlednily fakt, že žalobce se sám (respektive v doprovodu svého právního zástupce) dostavil ke správnímu orgánu, se kterým spolupracoval a vypovídal, nicméně tyto skutečnosti nelze vnímat izolovaně od dalších zásadních okolností případu, které byly uvedeny výše. Soud se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu I. st., že opětovné uložení povinnosti opustit území, které bylo vždy žalobcem ignorováno a nenaplněno, by bylo neúčelné, a tedy sebepopírající. Lze tak mít za to, že uložení povinnosti opustit území by nevedlo ke sledovanému účelu – ukončení pobytu žalobce na území ČR, proto již nadále nejsou dány podmínky pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pokud se cizinec ke správnímu orgánu opakovaně dostavuje, aby „vyřešil“ svůj pobyt, aniž by poté vycestoval, nelze v jeho úkonech spatřovat jakoukoliv součinnost, proto nelze v pouhé skutečnosti kontaktnosti cizince shledávat jakoukoliv okolnost ve prospěch cizince. V případě žalobce naopak jde o zásadní přitěžující okolnost, neboť žalobce dlouhodobě systematicky mařil uloženou povinnost vycestovat.
34. K trestné činnosti žalobce soud uvádí, že k jejímu k zahrazení dosud nedošlo. Žalobce se ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. st. (15. 7. 2024) stále nacházel ve zkušební době, kdy byl toliko podmíněně propuštěn. Tedy správní orgán postupoval zcela adekvátně, pokud k trestné činnosti, která byla nadto závažná, při svém rozhodování přihlédl.
35. Soud nenalezl pochybení, ani pokud jde o zhodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných vazeb. Správní orgány se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabývaly,

nicméně nepřiměřenost nezjistily, s čímž se soud ztotožňuje. Správní orgán se dostatečně vypořádal rovněž s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.*

36. Správní orgán I. st. se mj. pozastavil v této souvislosti nad tím, že žalobce měl možnost svůj pobyt řešit již před značnou dobou, kdy mohl vycestovat na základě uložené povinnosti opustit území, vyřídít si nové vízum a opět se vrátit, což ale neučinil. Dále správní orgán uvedl, že žalobce má na území ČR družku, dvě děti a bratra. Jejich vazby ale nejsou vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce natolik pevné, aby bránily uložení správního vyhoštění. Správní orgán I. st. též uvedl, že žalobce zde nemá ani žádné jiné relevantní vazby, není zde nezbytný důvod pro jeho další přítomnost a nadto se ani na území dosud adekvátně neintegroval. S rodinou může být žalobce v kontaktu přes prostředky dálkové komunikace.
37. Žalovaný se rodinnými i dalšími vazbami žalobce taktéž adekvátně zaobíral, kdy mj. uvedl: *„Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26.4.2024 účastník řízení uvedl, že na území žije ve společné domácnosti se svojí přítelkyní (II. účastnice řízení) a dále v České republice žijí jeho děti. Odhlédne-li odvolací orgán od faktu, že společná domácnost je jeden pronajímaný pokoj v bytě syna II. účastnice řízení, kdy na živobytí a pobyt na území se musejí finančně skládat děti účastníka řízení, musí odvolací orgán uvést, že děti účastníka řízení jsou dospělé, na účastníkovi řízení nezávislé, žijí v X a jen účastníka řízení cca 4 x ročně navštěvují a hlavně nenaplňují žádnou z podmínek dle ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., tak aby na účastníka řízení bylo pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nutno rovněž podotknout, že coby otec byl od rodiny odloučen na dlouhou dobu 6 let při ve výkonu trestu odnětí svobody a to v době, kdy děti potřebovaly mnohem více péče a byl to účastník řízení, který sám své vztahy s rodinou oslabil. Argument, že na území pobývá soustavně od roku 1995 ale zatemňuje skutečnost, že více jak dekádu pobýval účastník řízení na území bez svébytného oprávnění k pobytu, tedy ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody, dále na základě opakovaných neúspěšných žádostí ve věci mezinárodní ochrany, na základě správních řízení vedených vůči účastníkovi řízení z důvodu neoprávněného pobytu. Účastník řízení si musel být vědom, že vzhledem k tomu, že nesplňuje-li podmínku beztrestnosti, žádné pobytové oprávnění není oprávněn získat. V minulosti disponoval účastník řízení na území České republiky povolením k pobytu. Toto povolení mu bylo ze strany OAMP zrušeno, neboť účastník řízení byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. Účastník řízení je dospělý, svéprávný a plně zodpovědný za své jednání. Protiprávního jednání se dopouštěl zcela vědomě a bez ohledu na možné dopady tohoto jednání a zásah do svého soukromého či rodinného života si zapříčinil sám svým protiprávním jednáním.“*
38. Soud nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k soukromým a rodinným vazbám žalobce na základě těchto zjištěných a tvrzených skutečností neshledal. Dlouhodobý pobyt žalobce v ČR (30 let) je sám o sobě bez významu, jestliže se žalobce se v ČR neintegroval a zdržuje se zde bez pobytového oprávnění, přičemž zde páchal velmi závažnou trestnou činnost– mj. trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, který páchal nadto jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu.

Nevycestoval, ač mu byla tato povinnost opakovaně uložena a také, jak sám sdělil, dosud příliš nerozumí českému jazyku, kdy vzhledem k 30 let trvajícímu zdejšímu nepřetržitému pobytu žalobce by se dalo očekávat, že bude česky již plyně hovořit. Žalobce si zde nevytvořil ani žádné zásadní materiální zázemí, vzhledem k absenci pobytového oprávnění a trestné činnosti jej, jak sdělil, finančně podporují jeho děti, přičemž jeho družka dodala, že žalobce občasně vykonává brigády pro své krajanů. Soud se plně ztotožňuje se správními orgány, že obě děti žalobce jsou již dospělé a soběstačné, a naopak jsou to ony, kdo podporuje žalobce po finanční stránce, přičemž v tomto mohou nadále pokračovat i po jeho vycestování do Vietnamu. Žalobce v ČR žije se svou nynější družkou, kdy se údajně dle jejího tvrzení chtějí vzít, k tomu nicméně soud uvádí, že družka žalobce je rovněž vietnamské státní příslušnosti, přičemž nic nebrání tomu, aby do Vietnamu vycestovala spolu s žalobcem. Alternativně mohou být (dočasně) v kontaktu přes dálkové prostředky umožňující komunikaci. Obdobně platí i ohledně udržování kontaktu žalobce s jeho dětmi. Soud nijak nepopírá, že vztah na dálku nelze zcela ztotožnit s osobním stykem, ale jak bylo uvedeno, z ničeho neplyne, že by děti žalobce, nyní již dospělé, vyžadovaly z nějakého vážného důvodu jeho osobní přítomnost (například z důvodu zdravotního stavu). Žalobce je ostatně zvyklý udržovat kontaktu na dálku se zbytkem svých rodinných příslušníků žijících dosud ve Vietnamu, kdy, jak sdělila jeho současná družka, s nimi udržuje telefonický kontakt, ač ve vlasti nebyl od roku 1995. Relevantní je v tomto ohledu zmínka správních orgánů o tom, že po dobu pobytu žalobce ve výkonu trestu s dětmi taktéž nemohl být v dostatečném kontaktu, přičemž nadto tehdy byly děti nižšího věku, zatímco nyní jsou již dospělé. Vycestování žalobce do Vietnamu pak ani nemusí být definitivní záležitost, žalobce se může po splnění podmínek do ČR opět vrátit. V tomto ohledu lze dodat, že kdyby žalobce na území ČR dále pobýval, pak by nebyl schopen si zde vyřešit adekvátní zázemí, neboť bez platného pobytového oprávnění by nemohl ani nadále vykonávat žádnou legální výdělečnou činnost, tedy by mu nezbylo, než se nadále obracet na své děti či vypomáhat krajanům v šedé ekonomické zóně, což nelze označit za vhodné zázemí a zaopatření, kdy v tomto ohledu se stav nijak zásadněji neliší od situace žalobce po návratu do Vietnamu.

39. Soud pak dodává, že porovnáním výpovědi žalobce a jeho současné družky lze nalézt několik nesrovnalostí, pokud jde o podrobnosti týkající se rodinných vztahů žalobce. Žalobce například opakovaně akcentoval, že s dětmi se stýká 4 krát do roka, nicméně jeho družka sdělila, že se mají vídat 1 – 2 měsíčně či i více. Z uvedeného je patrné, že styk žalobce s jeho dětmi sice pravděpodobně probíhá, nicméně není zřejmé, která varianta platí a jaký je skutečný časový interval vzájemných návštěv. Další nesrovnalost spočívá v tvrzení žalobce o tom, že jeho rodiče již zemřeli, kdy žalobcova družka sdělila, že zemřela pouze jeho matka. Liší se také informace o tom, zda má či nemá žalobce v ČR ještě sestru, kterou zmínila jeho družka, ale on sám nikoli, uvedl pouze, že zde má mít bratra. Žalobce také nezmínil, že ve Vietnamu má mít ještě dvě sestry, jak naopak vypověděla jeho družka. Žalobce také při výslechu sdělil, že v ČR nepáchal trestnou činnost, ač byl zjištěn opak. Nemalou odlišností je rovněž fakt, že žalobce jako adresu pobytu označil adresu X, (správně X, pozn. soudu), zatímco družka uvedla adresu X, přičemž dodala, že s žalobcem žijí 4 roky, kdy vztah začal v roce 2020 a skoro celou dobu spolu žijí ve společné domácnosti. V návaznosti na pobytovou kontrolu bylo správním orgánem zjištěno, že na adrese sdělené žalobcem potvrdil pobyt žalobce i družky jejich soused, který byl přítomen na místě v době kontroly, při další kontrole byl na adrese přítomen i žalobce s družkou, na adrese udané družkou žalobce pobyt potvrzen nebyl, nepodařilo se ani vejít do objektu. Z evidenční karty pobytu žalobce, která je taktéž součástí správního spisu, pak plyne, že pobýval v roce 2021

opakovaně v X, dále v X, od 20. 3. 2021 do 28. 2. 2024 měl povolen pobyt na privátu na adrese X. Dané koresponduje s vyjádřením žalobce, že na nynější adrese (X) pobývá přibližně 3 roky, nicméně jeho pobytová adresa zjevně není nijak stabilní. Vzhledem k uvedenému se lze domnívat, že žalobce se svou družkou žije na jím označené adrese, nicméně zmíněné odchylky nesvědčí ve prospěch důvěryhodnosti žalobce a jeho výpovědi.

40. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by měl být považován za rodinného příslušníka občana EU (ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců). Jakkoli žalobcovy děti mají českou státní příslušnost, nejsou naplněny další potřebné podmínky zákona, neboť jak bylo naopak správními orgány detailně popsáno, žalobce i jeho děti jsou všichni dospělé samostatné osoby, nebyl ani namítán špatný zdravotní stav kohokoli z nich, či jiná relevantní skutečnost, která by mohla vést k závěru o tom, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
41. Důvodná není ani námitka, že se žalovaný v odůvodnění dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce zaslal správnímu orgánu vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž žalovaný obsah tohoto vyjádření žalobce do svých závěrů zahrnul, kdy zmíněné vyjádření obsahovalo období žalobních námitek ve smyslu, že žalobce namítal nepřiměřenost uloženého opatření a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k jeho soukromým a rodinným vazbám. Otázkou přiměřenosti rozhodnutí a posouzení jeho dopadů se žalovaný velmi podrobně ve svém odůvodnění vypořádal.
42. K namítanému neprovedení výslechu bývalé družky soud uvádí, že ani v tomto směru pochybení neshledal. Je sice pravdou, že se správní orgán I. st. o provedení výslechu bývalé družky pokoušel, kdy za tímto účelem kontaktoval pracoviště v Jihomoravském kraji, nicméně družku se nepodařilo zkontaktovat. Soud k tomu konstatuje, že výpověď bývalé družky žalobce by nemohla na zjištěných uvedených závěrech týkajících se rodinných vztahů žalobce nic změnit, neboť správní orgány nijak nepopřely žalobcem sdělené skutečnosti ohledně jeho rodinných vazeb, zejména dětí, žijících v ČR. Bývalá partnerka žalobce by tak mohla popsat či objasnit pouze některé detaily, což je však bez významu. Žalovaný nepovažoval za potřebné rovněž provádět žalobcem navrhovaný výslech jeho dětí, a to pro nadbytečnost, s čímž se soud rovněž ztotožňuje. O rodinných vazbách žalobce nebylo nikterak pochybováno, nicméně nebylo zjištěno, že by byla vyžadována osobní přítomnost žalobce na území z nějakého závažného důvodu, který by bránil žalobcovu vycestování. Lze naopak dodat, že s bývalou družkou se žalobce již nevidá a s dětmi sice je v kontaktu a rovněž jej finančně podporují, ale obě děti jsou již dospělé a soběstačné, na otci nezávislé, kdy žalobce mohou po finanční stránce podporovat i nadále.
43. Nezákonnost soud neshledal ani v tom, že děti žalobce nebyly přibrány jako účastníci řízení. Správní orgány poukázaly adekvátně na to, že ze skutkových zjištění vyplynulo, že žalobce sice má se svými dětmi vztah, kdy jej mj. jeho děti financují, nicméně obě děti jsou dospělé, žijí od žalobce odděleně a vidají se pouze občasně, vzhledem k českému občanství je jejich pobytové oprávnění nezávislé na pobytu žalobce nelze je tak považovat za účastníky řízení.
44. Nebyly zjištěny ani žádné překážky, které by měly bránit žalobcovu vycestování. Žalobce sám uvedl, že mu ve Vietnamu nic nehrozí, jeho vycestování nic nebrání. Subjektivní nesouhlas žalobce ve smyslu, že by preferoval další pobyt v ČR s jeho družkou, není, stejně jako tvrzení o absenci zázemí ve Vietnamu, v dané věci rozhodný, neboť nebylo zjištěno, že by z jakéhokoli vážného důvodu měla být vyžadována žalobcova přítomnost v ČR a nebyly

zjištěny ani žádné skutečnosti, které by měly vycestování žalobce bránit. Správní orgán I. naopak při posouzení překážek vycestování žalobce vycházel z obsahu závazného stanoviska ze dne 9. 5. 2024 s kladným závěrem o možnosti vycestování žalobce do Vietnamu. Žalovaný si pro své rozhodnutí obstaral potvrzující závazné stanovisko č. j. MV-629-2/OAM-2025, ze dne 27. 1. 2025, rovněž se závěrem, že žalobce může do Vietnamu vycestovat.

45. Lze shrnout, že v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění a zároveň nebyly zjištěny žádné překážky vycestování do Vietnamu ani nepřiměřené dopady rozhodnutí do soukromých či rodinných vazeb. Soud považuje uloženou dobu zákazu vstupu (3 roky) za přiměřenou výše uvedeným okolnostem – opakované nevycestování žalobce, důvod zániku pobytového oprávnění – povaha trestné činnosti, absence integrace bez ohledu na dlouhý pobyt v ČR a přítomnost zletilých dětí a družky.
46. Lhůtu k vycestování v délce 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí soud nepřiměřenou neshledal. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by měla jeho vycestování v dané lhůtě bránit, z ničeho neplyne, že by měl v ČR například nějaké závazky, jejichž vypořádání by vyžadovalo delší dobu. Lhůta byla stanovena v zákonném rozsahu, který je ve smyslu § 118 odst. 3 v rozmezí 7 až 30 dnů. Správní orgán I. st. k této lhůtě uvedl, že tato byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má cestovní doklad. Sdělil, že dobrovolně vycestuje, finanční prostředky má. Doba byla shledána jako dostatečná pro zajištění přesunu žalobce do Vietnamu. Soud k tomu ještě dodává, že žalobci byla opakovaně dána možnost z ČR vycestovat (opakovaná rozhodnutí o povinnosti opuštění území), kdy měl k tomu určenou lhůtu v délce 40 dní, žalobce však ani tehdy stanovenou povinnost nedodržel.
47. Důvodný není ani nesouhlas žalobce se stanovenou povinností uhradit náklady řízení za vedení řízení o správním vyhoštění. Tato povinnost byla žalobci uložena na základě § 79 odst. 5 správního řádu ve vztahu k uloženému vyhoštění, což byl se zákonem souladný postup, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo zpochybněno a ani soud nenalezl takové pochybení, pro které by bylo důvodné jej rušit.
48. Soud na základě výše uvedeného žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému nad rámec úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 5. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce